

ВЕЛИКЕ ПИТАННЯ ПРО БОУЛІНГ

Старійшина
Брук П. Хейлз
Сімдесятник

Коли я був у шостому класі, моя сім'я переїхала. Один з моїх нових друзів був не членом Церкви.

Якось у неділю цей друг зателефонував мені. Він хотів, щоб у той день я прийшов пограти з ним і його батьками у боулінг. Раніше я лише один раз грав у боулінг, і мені це дуже сподобалося. Так хотілося б знову пограти у боулінг, особливо з моїм новим другом. Я одразу пішов запитати у мами.

“Сьогодні неділя,— сказала вона,— тому, я думаю, тобі не слід іти. Але ти можеш сам прийняти рішення”.

Я був приголомшений! Я думав, що вона скаже “ні”. Натомість вибір був за мною. Тож я вирішив піти грати в боулінг зі своїм другом.

Невдовзі мій друг, його батьки і я були біля доріжки для боулінгу. У мене чудово виходило! Нам з другом було весело. Але весь час на серці була якась важкість. У глибині душі я знав, що мама була права. Я дізнався в церкві і вдома, що важливо зробити неділю святим днем. Піти грати з другом у боулінг було не найкращим недільним заняттям.

Того дня я засвоїв важливий урок. Це добре— розважатися і бути з друзями! Але більш важливо— вирішити зробити неділю особливим днем. ●

З інтерв'ю, взятого Сінді Скварс.